AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. szeptember 23.*

A T-20/08. és T-21/08. sz. egyesített ügyekben,

az **Evets Corp.** (székhelye: Irvine, Kalifornia [Egyesült Államok], képviseli: S. Ryan solicitor)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2007. november 5-i két határozata (R 603/2007-4. és R 604/2007-4. sz. ügy) ellen, a felperes által benyújtott igazolási kérelemmel kapcsolatban előterjesztett keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: V. Tiili (előadó) elnök, F. Dehousse és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 8-án benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. május 22-én benyújtott válaszbeadványokra,

tekintettel a 2009. május 5-i végzésre, amely a T-20/08. és T-21/08. sz. ügyeket egyesíti a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából,

a 2009. június 3-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

1 1996. április 1-jén a felperes, az Evets Corp. a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján két közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt két védjegy a DANELECTRO szóvédjegy és a QWIK TUNE ábrás védjegy volt a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások osztályozásáról szóló, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9. és 15. osztályba tartozó áruk tekintetében.

3 A QWIK TUNE védjegyet 1998. április 30-án, a DANELECTRO védjegyet pedig 1998. május 25-én lajstromozták.

4 2005. szeptember 7-én és 14-én az 40/94 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 47. cikkének (2) bekezdése) és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 29. szabályának megfelelően az OHIM értesítette a felperes képviselőjét a QWIK TUNE, illetve a DANELECTRO védjegyeken fennálló oltalom lejártáról. Ezen értesítések értelmében 2006. április 30-ig kellett a védjegyoltalom megújítása iránti

kérelmeket benyújtani, és a díjakat megfizetni. A kérelmek benyújtására és a díjak megfizetésére további hat hónapos határidő állt rendelkezésre, amely 2006. november 1-jén járt le.

5 2006. november 21-én és 23-án a 40/94 rendelet 47. cikkének (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 47. cikke), valamint a 2868/95 rendelet 30. szabálya (5) bekezdésének, 84. szabálya (3) bekezdése l. pontjának és 84. szabálya (5) bekezdésének értelmében az OHIM értesítette a felperes képviselőjét arról, hogy az QWIK TUNE és a DANELECTRO védegyeket 2006. október 1-jén, 2006. április 1-jei hatállyal törölték a közösségi védjegylajstromból. Valamennyi értesítésben szerepel, hogy a felperes képviselője, egyet nem értése esetén az értesítés kézhezvételének időpontját követő két hónapos határidőn belül kérhet írásbeli határozatot.

6 2007. január 26-án a felperes képviselője a 40/94 rendelet 78. cikkének (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 81. cikke) alkalmazásában igazolási kérelmet nyújtott be, amellyel kérte jogaiba való visszahelyezését, hogy eljárhasson a szóban forgó védjegyek oltalmának megújítása tárgyában, és kijelentette továbbá, hogy az e védjegyeken fennálló oltalom az ő és a felperes személyén kívül eső körülményekből eredő tévedés folytán nem került megújításra. A megújítással ugyanis egy harmadik felet bíztak meg, akinek adatbázisában nem szerepelt a felperes helyes címe. A felperes képviselője kérte, hogy az OHIM az ő, OHIM-nál nyitott folyószámláját terhelje meg az igazolás és megújítás díjával. Előadta, hogy a felperes csupán 2006. november 26-án szerzett tudomást a jogvesztésről, amikor ő továbbította számára az OHIM értesítéseit.

7 2007. február 22-én az OHIM védjegy-lajstromozási osztálya elutasította az igazolási kérelmet. Úgy vélte, hogy a kérelem kellő időn belül került benyújtásra, és elfogadható, ám a felperes nem bizonyította, hogy az adott körülmények között kellő gondossággal járt el. Az OHIM védjegy-lajstromozási osztályának álláspontja szerint ugyanis a felperes képviselője tudta, hogy a szóban forgó védjegyeket meg kell újítani, ám nem tette meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy megbizonyosodjon a felperesnél, a megújítás feladatával megbízott harmadik személynél és az OHIM-nál arról, hogy a megújítás megtörtént, vagy adott esetben meg fog történni. Következ-

zésképpen a DANELECTRO és a QWIK TUNE védjegyeket a 2868/95 rendelet 30. szabálya (6) bekezdésének értelmében töröltnek tekintették.

8 2007. június 21-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikkének értelmében (helyükbe lépett a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) fellebbezést nyújtott be a védjegy-lajstromozási osztály 2007. február 22-i határozataival szemben.

9 2007. november 5-i határozataival (a továbbiakban: megtámadott határozatok) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést, és kijelentette, hogy az igazolási kérelmet a 40/94 rendelet 78. cikke (3) bekezdésének értelmében (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 81. cikkének (3) bekezdése) be nem nyújtottnak tekinti, mivel azt a 40/94 rendelet 78. cikke (2) bekezdésében (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 81. cikkének (2) bekezdése) előírt két hónapos határidő lejártát követően nyújtották be, és az igazolás díja e határidőn túl került megfizetésre. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy tekintettel arra, hogy az akadály elhárulásának időpontja 2006. november 21. volt a QWIK TUNE védjegy, és 2006. november 23. a DANELECTRO védjegy tekintetében, amely időpontokban az OHIM értesítette a felperes képviselőjét arról, hogy a védjegyek törlésre kerültek, a 2007. január 26-án benyújtott kérelem határidőn túl került benyújtásra.

A felek kérelmei

10 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat;

– állapítsa meg, hogy az igazolási kérelem a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdésében előírt határidőn belül került benyújtásra;

– utalja az ügyeket vissza a fellebbezési tanács elé, hogy ez utóbbi érdemben állást foglaljon azon kérdés tárgyában, hogy bizonyítást nyert-e a szóban forgó védjegyek megújításához szükséges teljes gondosság;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

11 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a kereseteket;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

12 Keresete alátámasztásául a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik, melyek közül az elsőt a *reformatio in peius* tilalma elvének megsértésére, a másodikat a védelemhez való jog és a meghallgatáshoz való jog megsértésére, a harmadikat pedig a 40/94 rendelet 78. cikkének megsértésére alapítja.

13 Elsőként a 40/94 rendelet 78. cikkének megsértésére alapított jogalapot kell megvizsgálni.

A 40/94 rendelet 78. cikkének megsértésére alapított jogalapról

14 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács tévesen számította a két hónapos határidőt az akadály 2006. november 21-i, illetve 23-i elhárulásától kezdve, amely időpontokban az OHIM értesítette a felperes képviselőjét a szóban forgó jogok kimerüléséről, mivel azt az időpontot kell tekintetbe venni, amelyen a felperes maga tudomást szerzett az őt érintő jogvesztésről.

15 Az OHIM vitatja a felperes által előadott érveket.

16 A 40/94 rendelet 78. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében az igazolási kérelmet a határidő jogvesztésre, illetve jogorvoslati jogosultság elvesztésére vezető elmulasztásának okát képező akadály elhárulásától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani. A kérelem csak az elmulasztott határidő lejártát követő egy éven belül terjeszthető elő. A kérelemben meg jelölni az annak alapjául szolgáló okokat és az azt alátámasztó tényeket. A kérelem nem tekinthető benyújtottnak mindaddig, amíg az igazolás díját meg nem fizetik.

17 A jelen ügyben a felek alapjában véve egyetértenek abban, hogy az „akadály elhárulása" az az időpont, amikor a felperest értesítették a szóban forgó jogvesztésről.

18 Nem vitatott, hogy a felperes képviselője 2006. november 21-én, illetve 23-án kapta meg az OHIM értesítéseit, melyek tudatják, hogy a QWIK TUNE és a DANELECTRO védjegyek 2006. október 1-jén, 2006. április 1-jei hatállyal törlésre kerültek a közösségi védjegylajstromból.

19 A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a 2007. január 26-án benyújtott igazolási kérelmet a 40/94 rendelet 78. cikke (3) bekezdésének értelmében be nem nyújtottnak kell tekinteni, mivel azt a 40/94 rendelet 78. cikke (2) bekezdésében előírt két hónapos határidő lejártát követően nyújtották be, és az igazolás díja ezen, a QWIK TUNE védjegy tekintetében 2007. január 22-én, hétfőn, a DANELECTRO védjegy tekintetében pedig január 23-án, kedden lejárt határidőn túl került megfizetésre.

20 Márpedig a felperes azt állítja, hogy a két hónapos határidő kizárólag abban az időpontban vehette kezdetét, amikor ő maga, nem pedig képviselője, tudomást szerzett a szóban forgó, őt ért jogvesztésről, mivel ő magára vállalta annak feladatát, hogy saját képviselőjeként eljár a szóban forgó védjegyek oltalmának meghosszabbítása céljából egy harmadik fél közvetítésével, és az a tévedés, amely a határidő be nem tartásához vezetett, az irodájában történt. Ez az időpont 2006. november 26. volt, következésképpen az igazolási kérelem határidőn belül került benyújtásra.

21 Ez az érvelés nem fogadható el. Ugyanis, amint azt az OHIM helytállóan megjegyzi, a képviselt személy, jelesül a felperes jogvesztésről való tudomásszerzése időpontjának az tekintendő, amikor a képviselő tudomást szerez ugyanerről.

22 E vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a 2868/95 rendelet 77. szabályának értelmében az OHIM által a szabályszerű képviseleti meghatalmazással rendelkező képviselőnek címzett értesítések vagy egyéb közlések ugyanolyan hatállyal bírnak, mintha azokat a képviselt személynek címezték volna. Ugyanez vonatkozik a szabályszerű képviseleti meghatalmazással rendelkező képviselő által az OHIM-nak címzett közlésekre, amelyek ugyanolyan hatállyal bírnak, mintha a képviselt személytől származnának.

23 Vagyis az OHIM vonatkozásában a felperes képviselőjével váltott közléseknek, nem pedig az OHIM és a felperes közötti közléseknek van jelentősége.

24 Ugyancsak emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 78. cikke (5) bekezdésének értelmében (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 81. cikkének (5) bekezdése), a 78. cikk nem alkalmazható az e cikk (2) bekezdésében említett határidőkre. Így ha a két hónapos határidőt, amely az igazolási kérelem elfogadhatóságának egyik feltétele, nem tartották be, többé nincs lehetőség új igazolási kérelem benyújtására, még akkor sem, ha a határidő említett be nem tartását megindokolják.

25 Következésképpen a fellebbezési tanács helytállóan vélte úgy, hogy a 2007. január 26-án benyújtott igazolási kérelmet be nem nyújtottnak kell tekinteni.

26 A felperes továbbá arra hivatkozik, hogy tekintettel az igazolási eljárás lefolytatására biztosított, összesen tizenkét hónapos határidőre, a jogalkotó szándéka az volt, hogy a két hónapos határidőt ne attól az időponttól számítsák, amikor a védjegyjogosult képviselőjét értesítik a védjegyoltalom lejártáról. Ehhez hasonló esetben a tizenkét hónapos határidő felesleges volna, és az igazolási eljárás lefolytatására biztosított két hónapos határidő elegendő lenne. Ezt a megoldást fogadták el az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) fellebbezési tanácsai, és mivel a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdése lényegében azonos az az európai szabadalmak megadásáról szóló, 1973. október 5-i módosított egyezmény 122. cikkének (2) bekezdésével, a jelen ügyben ugyanezt a megoldást kell alkalmazni.

27 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy az európai szabadalmak megadásáról szóló egyezmény 122. cikkének (2) bekezdése nem tartalmaz további rendelkezést a határidők tárgyában, hanem az európai szabadalmak megadásáról szóló egyezmény végrehajtásáról szóló, az Európai Szabadalmi Szervezet Igazgatótanácsának határozatával

elfogadott 2006. december 7-i rendelet 136. szabályára utal. Tehát az irányadó rendelkezés e végrehajtási rendelet 136. szabályának (1) bekezdése.

28 Az egyéves határidővel kapcsolatban elegendő annyit megállapítani, hogy a 40/94 rendelet 78. cikkének (2) bekezdése nemcsak az igazolási kérelemre vonatkozik a megújítás iránti kérelem benyújtása elmulasztásának esetén, hanem a határidő elmulasztására is abban az esetben, ha a mulasztásnak az említett rendelet rendelkezéseinek értelmében közvetlen következménye volt valamely jog vagy jogorvoslati jogosultság elvesztése. Az akadály, különösen pedig annak elhárulása számos formában megvalósulhat, következésképpen az egyéves határidő feltétlen határidőként kerül előírásra. Vagyis a felperes nem állíthatja, hogy e határidő szükségtelenné válna, ha a két hónapos határidőt a szóban forgó „kronologikus határidőtől" kezdve (a jelen esetben 2006. november 21. és 23.) számítanánk. Abban az esetben, ha az akadály csupán a be nem tartott határidő lejárta után egy évvel hárul el, az igazolási kérelem már nem elfogadható. A két hónapos határidő tehát az egyéves határidőn belül helyezkedik el.

29 Az ESZH fellebbezési tanácsainak gyakorlatával kapcsolatban, amelyre a felperes hivatkozik, elegendő megállapítani, hogy a közösségi védjegyek rendje szabályok együtteséből álló autonóm és sajátos célokat követő rendszer, amelynek alkalmazása független bármely más rendszertől (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM [electronica] ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontját).

30 Ugyanis, míg az európai szellemi tulajdonjogra vonatkozó, azonos vagy hasonló szövegezésű rendelkezéseket lehetőség szerint egységes módon kell értelmezni, az Európai Szabadalmi Egyezmény nem közösségi jogi eszköz, és az Európai Szabadalmi Hivatal nem közösségi szerv. E hivatal fellebbezési tanácsainak határozatai nem részei a közösségi ítélkezési gyakorlatnak (Sharpston főtanácsnoknak a Bíróság C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítéletére vonatkozó indítványának [EBHT 2007., I-2213., I-2215. o.] 40. pontja).

31 Másfelől még ha feltételezzük is, hogy a 40/94 rendelet 78. cikkét a szabadalmi jog területéről vett minta alapján dolgozták ki, semmi nem szól amellett, hogy a két rendelkezést azonosan kell értelmezni, mivel az érintett érdekek eltérőek lehetnek a két területen. A szabadalmi jognak ugyanis eltérő a jogi háttere, és a szabadalomra vonatkozó rendelkezések más eljárások szabályozására irányulnak, mint a védjegyjogi rendelkezések (az Elsőfokú Bíróság T-136/08. sz., Aurelia Finance kontra OHIM [AURELIA] ügyben 2009. május 13-án hozott ítéletének [EBHT 2009., II-1361. o.] 21. pontja).

32 Mindenesetre az ESZH műszaki fellebbezési tanácsának 1985. április 16-i határozata (T-191/82. sz. ügy, HL ESZH 7/1985., 189. o.), amelyre a felperes utal, egyáltalán nem teszi nyilvánvalóvá, hogy az ESZH mennyiben tulajdonítana eltérő értelmezést az irányadó rendelkezésnek. Ebben az ügyben megállapítást nyert ugyanis, hogy abban az esetben, ha egy megbízott alkalmazottja tudomást szerez arról, hogy valamely határidő be nem tartása jogvesztéshez vezetett, azon akadályt, amelynek folytán a határidőt elmulasztották, tehát azt a tényt, hogy nem vettek tudomást a határidő be nem tartásáról, úgy kell tekinteni, hogy nem hárult el mindaddig, amíg az érintett megbízottat személyesen nem értesítették a helyzetről, mivel az ő feladata annak eldöntése, hogy igazolási kérelem benyújtásának van-e helye, és amennyiben úgy határoz, hogy benyújt ilyen kérelmet, meg kell határoznia azon indokokat és körülményeket, amelyekre az ESZH előtt célszerű hivatkozni.

33 Márpedig a jelen ügyben a megbízott, vagyis a felperes képviselője, nem hivatkozott arra, hogy nem értesítették őt személyesen a helyzetről az értesítések időpontjában. Tehát e határozat egyáltalán nem támasztja alá a felperes érveit. Továbbá a képviselő és alkalmazottja közötti kapcsolatot nem lehet egy képviselt személy és képviselője közötti kapcsolattal hasonlónak tekinteni.

34 Ilyen körülmények között a 40/94 rendelet 78. cikkének megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

A reformatio in peius tilalma elvének megsértésére alapított jogalapról

35 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy, a *reformatio in peius* tilalma elvét megsértve, a fellebbezési tanács őt a fellebbezését követően kedvezőtlenebb helyzetbe hozta, mint amilyen helyzete a fellebbezés benyújtása előtt volt, azzal, hogy felrója először is, hogy az igazolási kérelem a védjegy-lajstromozási osztály előtt a két hónapos határidőn túl került benyújtásra.

36 Az OHIM vitatja a felperes által előterjesztett érveket.

37 Még ha feltételezzük is, hogy ezen, a felperes által hivatkozott elvre hivatkozni lehet egy olyan eljárásban, amelyben a fellebbezési tanács akár az előtte lévő fellebbezés tárgyát képező határozatot hozó fórum hatáskörében jár el, akár visszautalja az ügyet az említett fórum elé újbóli határozathozatalra, elegendő megállapítani, hogy a felperes fellebbezésének elutasításával a fellebbezési tanács hatályban tartotta a védjegy-lajstromozási osztály határozatát. Ennélfogva, amennyiben a lajstromozási osztály határozata nem adott helyt a fellebbező kérelmének, a fellebbező jogi helyzete nem kedvezőtlenebb a megtámadott határozatot követően, mint a fellebbezés benyújtása előtt.

38 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdéséből (helyébe lépett a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése) az következik, hogy a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően a fellebbezési tanács „eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta”, vagyis a jelen esetben ő maga dönt az igazolási kérelem tárgyában, amelyet vagy elutasít, vagy megállapítja megalapozottságát, helybenhagyva vagy hatályon kívül helyezve ezzel a megtámadott határozatot. Következésképpen a fellebbezési tanácsnak az előtte benyújtott fellebbezés vonatkozásában el kell végeznie az igazolási kérelem új és teljes vizsgálatát, úgy a jogi, mint a tényállási elemek vonatkozásában (a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 56. és 57. pontja).

39 Amint azt az OHIM kijelenti, az elfogadhatóságra vonatkozó kérdések nem zárhatók ki az igazolási kérelem ezen „új és teljes vizsgálatának" köréből. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis az eljárási határidőkre vonatkozó szabályok a jogbiztonság garantálása és mindenfajta hátrányos megkülönböztetés vagy önkényes bánásmód elkerülése céljából kerültek bevezetésre (lásd az Elsőfokú Bíróság T-426/04. sz., Tramarin kontra Bizottság ügyben 2005. november 21-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4765. o.] 60. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez az általános megállapítás vonatkozik a közösségi védjegyre vonatkozó rendeletek által előírt határidőkre is (az Elsőfokú Bíróság T-218/06. sz., Neurim Pharmaceuticals (1991) kontra OHIM – Eurim-Pharm Arzneimittel [Neurim PHARMACEUTICALS] ügyben 2008. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2275. o.] 44. pontja).

40 E vonatkozásban a felperes nem hivatkozhat az Elsőfokú Bíróság T-122/99. sz., Procter & Gamble kontra OHIM („szappan formája"-) ügyben 2000. február 16-án hozott ítéletére (EBHT 2000., II-265. o.), mivel az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezik hatáskörrel a lajstromozási kérelem benyújtása körülményeinek új vizsgálatára és a lajstromozási kérelem elfogadhatatlanságának megállapítására (29–34. pont). A fellebbezési tanács ugyanis azzal, hogy hivatalból, *a posteriori* megállapított egy olyan formai szabálytalanságot, amelyet az elbíráló nem tárt fel, megfosztotta a felperest annak lehetőségétől, hogy új lajstromozási kérelmet nyújthasson be az OHIM előtt, amely korábbi bejelentési időpontot biztosíthatott volna számára, mint amelyet elérhetett volna a szóban forgó megtámadott határozat elfogadása óta (a fent hivatkozott „szappan formája"-ítélet 29. és 30. pontja).

41 Márpedig jelen ügyben a kérdéses határidő túllépése semmilyen módon nem orvosolható, ezáltal a fellebbezési tanács semmiféle lehetőségtől nem fosztotta meg a felperest.

42 Ami az ESZH fellebbezési tanácsainak gyakorlatát illeti, amelyre a felperes hivatkozik, elegendő arra emlékeztetni, hogy e hivatal határozatai nem részei a közösségi ítélkezési gyakorlatnak.

43 Mindenesetre az ESZH fellebbezési nagytanácsának 1994. július 14-i határozata (G 9/92, HL ESZH 12/1994, 875. o.), amelyre a felperes hivatkozik, a jelen ügyre nem vonatkoztatható, mivel ez nem valamely határidő be nem tartását érinti, hanem annak a kérdését, hogy valamely, a közbenső határozatban elfogadotthoz hasonló szabadalom szövegezése megtámadható-e.

44 Ilyen körülmények között a *reformatio in peius* tilalma elvének megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

A védelemhez való jog és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalapról

45 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 61. cikke (2) bekezdését és 73. cikkének második mondatát (helyükbe lépett a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) mondata és 75. cikkének második mondata) megsértve elmulasztott számára lehetőséget biztosítani arra, hogy a megtámadott határozatok elfogadását megelőzően megtehesse azon érvekre vonatkozó észrevételeit, amelyek alapján a fellebbezési tanács elutasította fellebbezését először is arra hivatkozva, hogy az igazolási kérelem határidőn túl kerül benyújtásra a védjegy-lajstromozási osztály előtt.

46 Az OHIM vitatja a felperes által előterjesztett érveket.

47 Meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 73. cikke második mondatának értelmében az OHIM határozatai csak olyan érveken alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni. Ez a rendelkezés a közösségi védjegyjogban a védelemhez való jog biztosításának általános elvét fejezi ki. A közösségi jog ezen általános elvénél fogva a hatósági határozatok azon címzettjeinek, akik érdekeit a határozat érzékelhetően érinti, lehetőséget kell adni arra, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat. A meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amely a határozat alapját képezi, de nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végső állásfoglalásra (lásd az Elsőfokú Bíróság

T-317/05. sz., Kustom Musical Amplification kontra OHIM („gitár formája”-) ügyben 2007. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-427. o.] 24., 26. és 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

48 Ezen túlmenően az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az eljárási szabálytalanság csak akkor sérti a védelemhez való jogot, ha annak konkrét hatása van a vállalkozás védekezési képességére. Következésképpen a védelemhez való jog biztosítására irányuló hatályos szabályok figyelmen kívül hagyása csak akkor teheti jogellenessé a közigazgatási eljárást, ha bizonyításra kerül, hogy ennek hiányában más lett volna az eljárás kimenetele (lásd az Elsőfokú Bíróság T-410/07. sz., Jurado Hermanos kontra OHIM [JURADO] ügyben 2009. május 12-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-1345. o.] 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

49 Márpedig, amint az a 40/94 rendelet 78. cikkének megsértésére alapított jogalap vizsgálata során megállapítást nyert, a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy az igazolási kérelmet a két hónapos határidőn túl nyújtották be, ennélfogva azt be nem nyújtottnak kell tekinteni.

50 Ebből következően, még ha feltételeznénk is, hogy a fellebbezési tanács megsértette a felperes meghallgatáshoz való jogát, ez nem járt volna kihatással a megtámadott határozatok jogszerűségére (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-273/02. sz., Krüger kontra OHIM – Calpis [CALPICO] ügyben 2005. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1271. o.] 68. pontját).

51 Egyébiránt a jelen ügyben, az Elsőfokú Bíróság arra vonatkozó kérdésére adandó válaszul, hogy a felperesnek saját állítása szerint volt-e lehetősége vonatkozó észrevételeinek megtételére, a felperes mindössze arra hivatkozott, hogy nézeteltérés állt fenn a képviselő feladatának tekintetében, továbbá hogy az OHIM gyakorlata eltér az ESZH-étól. Márpedig az OHIM-mal szemben képviselője az volt, aki az értesítéseket kézhez kapta, és aki egyébiránt az igazolási kérelmet is benyújtotta. Még ha feltételezzük is, hogy nem ez az eset állt fenn, e képviselő nem nyújthatta volna be e kérelmet, amelyet, még nyomósabb indokkal, soha be nem nyújtottnak kell tekinteni. Továbbá, amint az feljebb már megállapítást nyert, az ESZH gyakorlata nem köti

az OHIM-ot. Ennélfogva a felperes válasza megerősíti azt a megállapítást, mely szerint a felperes meghallgatáshoz való jogát nem sértették meg.

52 Ilyen körülmények között a felperes nem hivatkozhat a fent hivatkozott „szappan formája”-ítéletre, amelynek értelmében a fellebbezési tanács megsértette a felperes védelemhez való jogát azzal, hogy nem biztosított lehetőséget számára arra, hogy két új, általa hivatalból megállapított feltétlen kizáró ok tárgyában állást foglalhasson (a fent hivatkozott „szappan formája”-ügyben hozott ítélet 47. pontja).

53 Következésképpen a védelemhez való jog és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

54 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet el kell utasítani.

55 Ilyen körülmények között a felperes második és harmadik kereseti kérelme elfogadhatóságának tárgyában nem szükséges határozni.

A költségekről

56 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a kereseteket elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság az Evets Corp.-ot kötelezi a költségek viselésére.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások